

på; og så betaler det offentlige selvfølgelig. Det skal man tænke på; der er sådan set ikke brug for flere nævn osv.

Der er også lige et eksempel mere, men det vil regeringen helt sikkert heller ikke rette op på: Efter min mening har vi alt for mange slotte og godser her i Danmark, der egentlig står og forfalder, og som har gjort det i 20-30 år. De, der ejer dem, er tvunget til at flytte væk på grund af ejendomsskatter og værdi af egen bolig osv. osv. Vi har også et slot på Mors: Højris. Det har stået tomt i 30 år, tror jeg, ganske enkelt fordi ejerne på grund af ejendomsskat og værdi af egen bolig ikke har råd til at bebo slottet.

Det var bedre, om ministeren tænkte på sådan nogle ting, altså lavede nogle lempelser: Væk med værdi af egen bolig, væk med ejendomsskatter og så måske lidt tilskud til at få kalket osv. Det var det, der skulle til, og ikke alt det her bureaukrati og flere offentlige råd og nævn, som der overhovedet ikke er behov for.

Så står der også et eller andet sted, at alderskriteriet skal nedsættes fra 100 år til 50 år, og det kan heller ikke hidse mig op, for det er jo sådan, at hvis man vil vælte en bygning, der er yngre end 100 år, så er det enten, fordi den er i vejen for en vejregulering, en parkeringsplads, en bro eller sådan noget, eller også er det simpelt hen, fordi det er en dårlig bygning; ellers vælter man jo ikke huse, der er under 100 år gamle, det gør man faktisk ikke.

Jeg mener egentlig, at det med bevaringsværdigheden skal tælle før alderen. For mig er det egentlig lige meget, om en bygning er 10 år eller den er 110 år; hvis den er bevaringsværdig, så skal vi forsøge at bevare den. Men det gør man jo også: Der er ingen, der kunne drømme om at vælte et hus, hvis det er bevaringsværdigt; jeg har aldrig hørt eller set et eksempel.

De ordførere, der har været på talerstolen her før mig, har egentlig kun snakket om den kulturdebat, der tilsyneladende har været for et års tid siden. Ikke én eneste er kommet med et eksempel på et hus eller et slot eller en gård, som burde være blevet stående, men som er væltet, og som det her lovforslag havde kunnet redde. Det håber jeg så at nogen nu vil gøre i en kort bemærkning, eller måske ministeren vil komme med nogle eksempler. Jeg forlanger ikke stribevis af eksempler; bare to-tre stykker ville være meget, meget fint for mig.

Sonja Albrink (CD):

Ved flere tidligere lejligheder har jeg tilsluttet mig initiativer, som styrker bevaringen af dansk bygningskultur og håndværkstraditioner, og jeg kan da også kun glæde mig over de tanker og ideer, som ligger bag disse forslag om en revision af bygningsfredningsloven.

Bygningsfredning og bevaring får et bredere og bredere publikum. På meget kort tid er stemningen vendt, og ønsket om at redde bygninger og bygningsanlæg fra forfald og sikre en ordentlig vedligeholdelse findes i stadig bredere kredse.

Da betænkningen om bevaringen af de danske herregårde kom for 10 år siden, vandt den ikke ret meget gehør i mange kredse. Siden har flere af de brede organisationer med bl.a. Danmarks Naturfredningsforening i spidsen presset på for at få nogle bedre ordninger igennem.

Det er ikke kun de mennesker, som bor eller arbejder i husene, som har glæde af frednings- og bevaringsarbejdet. Det er i lige så høj grad alle os, som holder af at køre en søndagstur rundt i landskabet eller slentre en tur gennem en af vores gamle bykerner, som har glæde af arbejdet. Også turistindustrien har gavn af, at den meget væsentlige del af den danske kulturarv, som ligger i de fine gamle bygninger, bevares, og at de måske endda føres tilbage til deres gamle storhed. Jeg kan derfor som sagt helt tilslutte mig ministerens intentioner, når det med forslaget ønskes at styrke arbejdet med fredede og bevaringsværdige bygninger.

Desværre mener jeg, at ministerens forslag også har en bagside: På området for bygningsfredning sættes aldersgrænsen for fredning ned fra 100 til 50 år. Hele kategorien af bevaringsværdige bygninger opprioriteres. Og der skal afholdes flere udgifter til det lokale frednings- og bevaringsarbejde. Men alligevel er der ikke øgede bevillinger til fredningsarbejdet og tilskuddene til vedligeholdelsesindsatserne. Tværtimod gøres det klart, at de øgede udgifter skal dækkes ind gennem besparelser andre steder. Dér er et misforhold.

Et af forslagens mange positive tiltag er ønsket om at opprioritere Raadvad-Centeret. Der er et stort behov for at bevare de gamle håndværk og et stort behov for et sted, hvor der er mulighed for at uddanne folk og at trække på kunnen, når gamle bygninger skal sættes i stand.

Jeg forstår forslaget som et skulderklap til Raadvad-Centeret, men også her synes jeg, at der mangler penge. Jeg kunne godt tænke mig,